JOHANN VON LEERS

ŽIDÉ

stojící za

STALINEM

Prof. Dr. Johann Von Leers – Židé stojící za Stalinem

PŘELOŽENO Z ORIGINÁLNÍ PUBLIKACE OD DEUTSCHE INFORMATIONSSTELLE, BERLÍN 1941

DOSTUPNÉ Z: https://archive.org/details/juden-hinter-stalin/

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

Obsah

4 1941

6 1920

8 Kdo za tím stojí?

10 Judah Leon Magnes vychvaluje bolševismus

20 „Ideály“ bolševismu

20 Revalský dokument

22 Bolševismus je také v rukou židovstva

23 Bolševismus je triumfem Judy

24 Rasová nenávist je hlavním židovským motivem

26 Židovstvo chce prostřednictvím bolševismu dosáhnout světovlády

26 Viník je odhalen

1941

Když německé tankové jednotky dorazily 9. července 1941 k ukrajinskému venkovskému městu Dubno, všimly si, že obyvatelé neustále upozorňují na „dům hrůzy“, starou dubenskou věznici, beztvarou budovu z červených cihel lemovanou malými dřevěnými strážními věžičkami.

Co tam našli, popisuje válečný zpravodaj Siegfried Pistorius: *„...528 nevinných obětí zavražděných bez obžaloby, bez odsouzení, se nemělo dožít hodiny osvobození. 528 mužů, žen a dětí, kteří byli povražděni jen proto, že milovali svůj národ, že byli Ukrajinci, že chtěli zůstat lidmi. Tlusté stěny věznice se roztrhly. Dřevěné rakve jsou vynášeny v dlouhých řadách. Slzy se kutálejí po uštvaných tvářích, ženy se hroutí, křičící děti se drží dřevěných rakví, v nichž jsou jejich matky nebo otcové. Průvod plný utrpení putuje z cely do cely, z patra do patra krvavého domu v Dubně. Ženy hledají své muže, muži své ženy, děti své rodiče... Dům smrti v Dubně má pět pater. Podél dlouhých úzkých chodeb je seřazeno několik stovek cel. Pancéřové dveře cel jsou rozbité, proražené kulomety, rozstřílené ručními granáty. Na schodištích a chodbách leží ve změti kusy oblečení, bot a zakrvácených živých plotů. Na kamenných dlaždicích se rozlévají kaluže krve. Výškovou budovou prostupuje nasládlý pach mrtvol. Několik hodin*

předtím, než sem napochodovala německá vojska, bolševičtí vrazi, zachvácení touhou po krvi, stříleli do oken cel, házeli ruční granáty, znásilňovali ženy a dívky, bodali do dětí sajících matkám na prsou. Byla to cesta hrůzy, kterou prošli němečtí vojáci, Ukrajinci a obyvatelé Dubna. Tam leží krutě zmrzačení muži ve své krvi, tady se ženy opírají o zkrvavené stěny jako ztuhlý vosk. V jiné cele se dívky uchýlily do vzdáleného rohu, přitisknuté ke zdi. Stále tam leží. Výraz nevyslovitelné hrůzy jim znetvořil tváře, na krku jsou vidět tmavé stopy po škrcení. V horním patře našla svého manžela farmářova žena. Položila ho na dřevěnou lavici.“

Přeživší Tschirwa z Kustyna u Rowu podává zprávu o hrůzách Dubna: *„Byl jsem v cele v horním patře s třiceti politickými vězni, kteří byli všichni Ukrajinci. Dne 24. června jsme dostali rozkaz jít si hned po večeři lehnout, ale ne na postranní lavice cely, ale na stranu k oknu naproti dveřím. O půl hodiny později se poklop otevřel a místo jídla, které se normálně podávalo, se objevila hlaveň kulometu a několik dávek střelby. My vězni jsme se vrhli ke stěně dveří na podlahu, abychom už nebyli terčem. Pak se vypáčily dveře cely a objevil se sovětský Žid se samopalem a dva sovětští Židé, Bronštejn a Geissler. Zahájili na nás divokou palbu. Já sám jsem měl štěstí. Po střelném zranění na pravé noze jsem padl do kouta a několik zastřelených na mě. Jen čtyři z nás tímto způsobem přežili. Dvě*

sovětské Židovky a Žid ještě nahodile vystřelili do hromady mrtvol a poté opustili naši celu. My čtyři jsme se vyplazili zpod mrtvých těl, provizorně si ošetřili zranění a celou noc čekali. Následujícího rána, 25. června, jsem ve vězení znovu uslyšel výstřely, a tak jsme se znovu ukryli pod mrtvoly...“ Přeživší Morosiuk při výslechu také uvedl: *„Do mé cely střílely jen dvě Židovky, já jsem byl jediný, kdo přežil. Dva dny a dvě noci jsem musel ležet v hromadě mrtvol, než mě z cely vysvobodili němečtí vojáci.“*

1920

Když se k moci dostal bolševismus, nebylo tomu jinak. Očitý svědek Nilostonski („Im Blutrausch des Bolschewismus“, Berlín 1921) popisuje dům Čeky v Kyjevě, když se bolševici zmocnili města: *„Vraždění obětí se obvykle provádělo jako největší potěšení po divokých hostinách, které se konaly v popravčích domech, když už bylo všechno v jednom kole. Zločinci pak sestupovali ve veselé náladě dolů na dvůr, na jatka, kde si každý užíval porážky po svém nebo společně po domluvě. Oběti byly často hodiny mučeny tím nejkrutějším způsobem. Zde jim byly způsobovány nejrůznější rány, pomalu se jim drtily lebky, byly probodávány nejrůznějšími mučicími nástroji, byly jim vytrhávány jazyky a končetiny a tak dále. K jejich skutečnému zabití došlo až ve*

chvíli, kdy se vrazi v důsledku nadměrné konzumace alkoholu už nedokázali udržet na nohou a museli svou oslavu ukončit. Slavnou kyjevskou popravčí byla Židovka Rosa Schwarzová. Celý Kyjev ji znal pod jménem „Rosa“. Její oběti se musely počítat na stovky. Tato „Rosa“, která byla dopadena, vyprávěla vojenskému soudu, který ji odsoudil, jak si neustále dávala kofein a pak v opojení pokračovala v mučení svých obětí. Členka zmíněného sdružení obětí Chresvychajky vypověděla, jak ji svázala a položila na stůl před židovskou dívku známou pod přezdívkou „Sonja“, jak jí pak během téměř hodiny přikládala revolver ke spánku, čelu, ústům a srdci, sledovala její tvář a nakonec si ho neochotně strčila do kapsy s tím, že nemá dobrou náladu. Řekla vězni, že ho zastřelí jindy, a nařídila, aby ho odvedli. Obecně je třeba říci, že stejně jako v Kyjevě, tak i v Oděse, Charkově, Poltavě atd. se židovské ženy a dívky obzvlášť vyžívaly v mučení a zabíjení a že jejich počet byl poměrně značný. Každé město mělo svou „Rosu“, „Sonju“ a tak dále, které se v daných městech staly celebritami. Kdykoli čínští profesionální mučitelé ustoupili od člověka, kterého měli mučit, nebo když se jim i jejich mučení zdálo příliš slabé, byly to židovské dívky, které se obětí chopily a s radostnou chtivostí se na ně vrhly a ve svém ďábelském chtíči jim způsobily ta nejnepředstavitelnější mučení, bez ohledu na to, zda šlo o starce nebo ženy, a nakonec je zabily jako poslední akt.“

Židé opět jako mučitelé lidských bytostí. Znovu a znovu Židé a Židovky provádějí hrůzná jatka, která jsou charakteristická pro bolševismus.

Kdo za tím stojí?

Židovští bankéři financovali vznik bolševismu: V memorandu prvního šéfa zpravodajské služby francouzské vlády ve Washingtonu z roku 1919 se píše:

„7-618-6 Np. 912-8. R. 2 II

Předkládá generální štáb velitelství 2. divize armády

Bolševismus a židovstvo

Nóta oficiální zpravodajské služby v Americe (zaslaná do Spojených států šéfem zpravodajské služby Francouzské republiky).

I. V únoru 1916 se poprvé dozvěděli, že se v Rusku připravuje revoluce. Bylo zjištěno, že na tomto díle zkázy se podílejí následující osobnosti a domy:

1. Jakob Schiff, Žid

2. Kuhn, Loeb & Cie, židovský bankovní dům pod vedením Jakoba Schiffa, Žida Felixe Warburga, Žida Otto Kahna, Žida Mortimera Schiffa, Žida Jeroma H. Hanauera, Žida

3. Guggenheim

4. Max Breitung.

Není tedy již pochyb o tom, že ruská revoluce, která vypukla rok po obdržení této informace, má svůj původ a další šíření výlučně v židovském vlivu.

Faktem je, že Jakob Schiff v dubnu 1917 zveřejnil prohlášení, že ruská revoluce uspěla jen díky jeho finanční podpoře.“

V téže zprávě se uvádí:

„IV. Mezi nejbližší přátele Jakoba Schiffa patří rabín Judah Magnes, Schiffův důvěrník a agent, který je mu zcela oddán. Magnes je energickým zastáncem mezinárodního židovství; Žid Jakob Millikow jednou prohlásil, že Magnes je prorok:

Tento židovský prorok založil v roce 1917 první ryze bolševické sdružení v zemi pod názvem „Lidová rada“. Nebezpečí plynoucí z této organizace vyšlo najevo až později. Dne 24. října 1918 se Judah Magnes prohlásil za bolševika a prohlásil, že plně souhlasí s bolševickou doktrínou a bolševickými ideály.

Toto prohlášení učinil Magnes na zasedání „Židovské federace Ameriky“ v New Yorku. Jacob Schiff myšlenky Judy Magnese odsoudil a vystoupil z „Jewish Federation of

America“, aby zmátl veřejné mínění. Schiff a Magnes však zůstali v úzkém kontaktu jako členové správní rady Kehily (Kahalu).

V. Na druhé straně Magnes, financovaný Jacobem Schiffem, měl také úzké vazby na světovou sionistickou organizaci Poale Sion, v jejímž čele stál; jejím cílem bylo nastolit mezinárodní nadvládu Židovské strany práce. To následně vedlo k úzkému propojení židovských multimilionářů s proletariátem.“

Judah Leon Magnes vychvaluje bolševismus

Rabín Judah Leon Magnes z komunity Jeshurun v New Yorku, který zemřel jako rektor Židovské univerzity v Jeruzalémě, řekl v roce 1919 ve svém veřejném projevu v New Yorku následující slova: *„Když Žid věnuje své myšlenky, celou svou duši, věci dělníků, chudých a vyděděných tohoto světa, je jeho základní vlastností, že jde ke kořenům věcí. V Německu ho reprezentují Marx a Lassalle, Haase a Eduard Bernstein, v Rakousku Viktor a Friedrich Adlerovi, v Rusku Trockij. Srovnejme na chvíli současnou situaci v Německu se situací v Rusku: v obou zemích revoluce uvolnila tvůrčí síly. Jsme plni obdivu nad tím, do jaké míry se zde Židé dali k dispozici pro živou činnost, a to bez prodlení. Revolucionáři,*

socialisté, menševici, bolševici, nezávislí nebo staří socialisté, říkejte jim, jak chcete, všichni jsou Židé a ve všech revolučních skupinách je najdete ve vedení nebo v činnosti.“ (Citováno v knize Leona de Poncina „Hinter den Kulissen der Revolution“ 1929, svazek 2, str. 15.)

Mortimer Schiff

Felix Warburg

Daniel Guggenheim

Jerome Hanauer

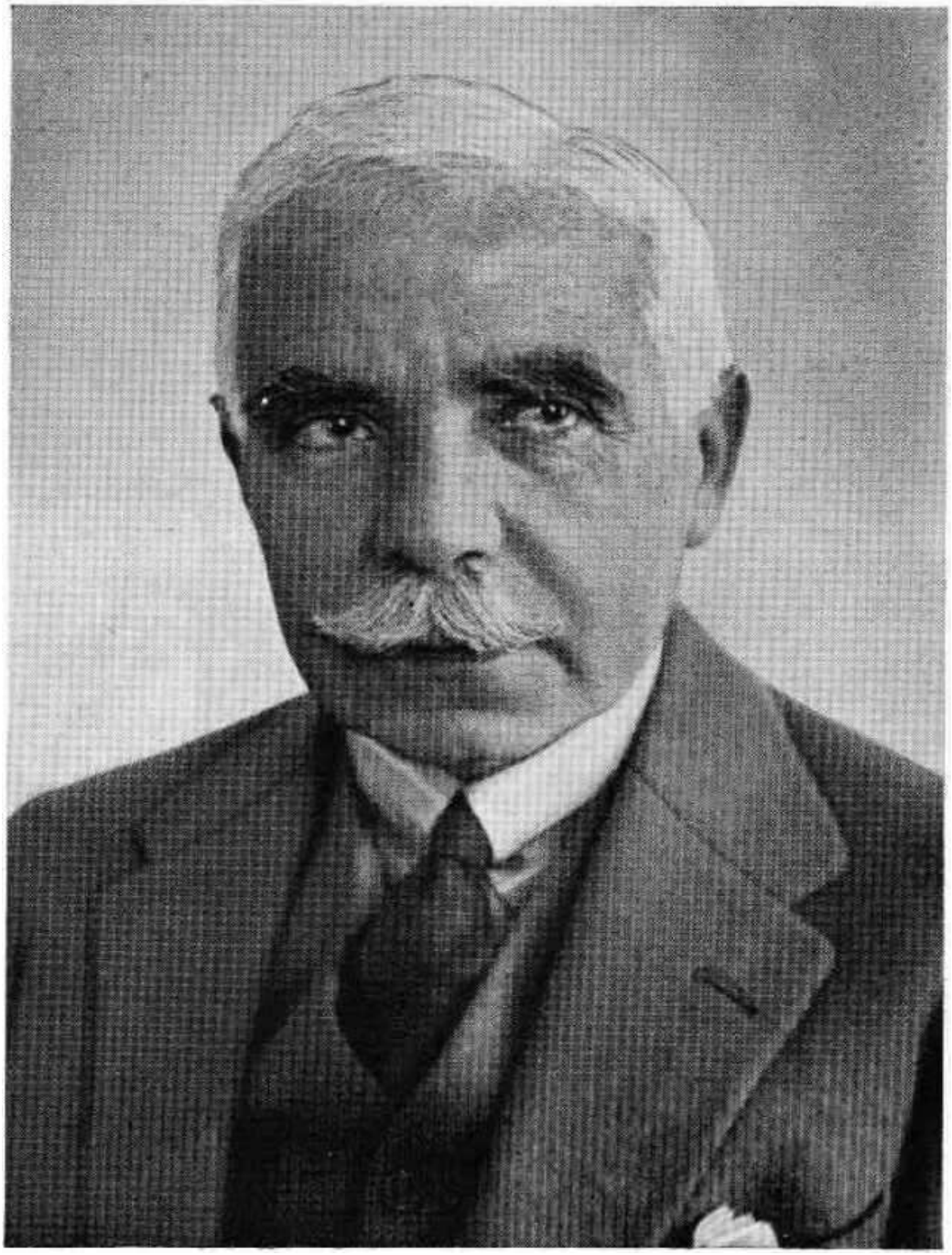

Otto Kahn

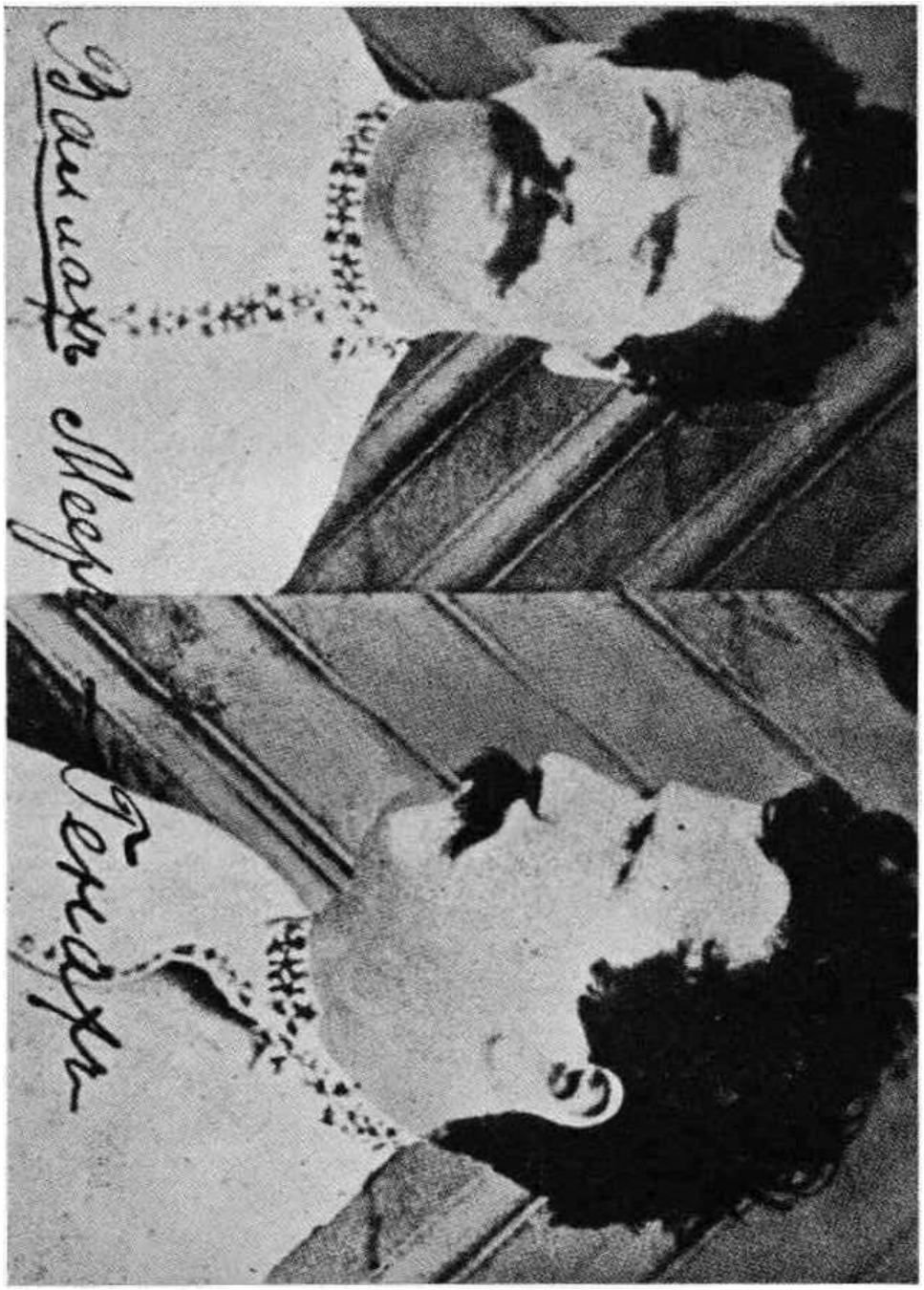

Stalin

Krestinki, Litvinov-Finkelstein, Ugarov, Lunačarsky

Židovští ostřelovači

„Ideály“ bolševismu

„Ideály bolševismu se v mnoha bodech shodují s nejlepšími ideály židovství“ (London, Jewish Chronicle, 4. dubna 1919.)

„To, k čemu židovská nespokojenost tak mocně přispěla v Rusku, se stejné historické kvality snaží prosadit i v jiných zemích.“ („The American Hebrew“, 10. září 1920.)

„Skutečnost, že existuje bolševismus, skutečnost, že tolik Židů je bolševiky, skutečnost, že ideály bolševismu se shodují s ideály židovství, jsou charakteristické a velmi důležité.“ (Jewish Chronicle, Londýn 1919, citováno podle Morning Post, 15. února 1920.)

Revalský dokument

V kapse bolševického velitele, Žida Sündera, velitele praporu 9. pluku rudých střelců, který padl na estonských hranicích v noci 9. listopadu 1919, byl nalezen následující dokument, okružní dopis výkonným výborům sekcí „Alliance Israelite Universelle“, otištěný 31. prosince 1919 v estonských novinách „Postmees“ v Dorpatu a „Teeetaja“ v Revalu: *„Tajné. Představenstvu sekcí „Alliance Israelite Universelle“*

Děti Izraele! Blíží se hodina našeho konečného vítězství. Jsme na začátku naší světové nadvlády. To, o čem jsme v minulosti mohli jen snít, se nyní stává skutečností. Ještě nedávno slabí a bezmocní, nyní díky všeobecnému převratu hrdě zvedáme hlavu.

Přesto musíme zůstat ostražití. Lze totiž s jistotou předpokládat, že vzhledem k tomu, že jsme již kráčeli po zničených oltářích a svržených trůnech, budeme muset na naznačené cestě pokračovat.

... Udělali jsme vše pro to, abychom ruský národ podřídili židovské moci a nakonec ho donutili pokleknout před námi. Dosáhli jsme téměř všeho, ale... stále musíme být opatrní, neboť naším dědičným nepřítelem bylo vždy nyní podrobené Rusko. Vítězství nad Ruskem, které jsme si vydobyli díky své genialitě, by se ještě v příštích generacích mohlo obrátit proti nám.

Rusko je vrženo do zapomnění. Je pod naší vládou. Ale nezapomeňte, že musíme být opatrní! Posvátná starost o naši bezpečnost nám v žádném případě nedovoluje být soucitní a změkčilí...

Nesmíme mít slitování s naším nepřítelem: všechny jeho nejlepší a vůdčí prvky musíme odstranit, aby podrobené Rusko už nemělo vůdce. Tímto způsobem zničíme jakoukoli možnost odporu proti naší moci. Musíme se snažit vyvolat stranické

spory a rozdmýchat neshody mezi rolníky a dělníky; válka a třídní boj zničí kulturní hodnoty, které vytvořily křesťanské národy...

Bornstein, Apfelbaum, Rosenfeld, Steinberg - ti všichni a mnozí další jsou věrnými syny Izraele. Naše moc v Rusku je neomezená. Ve městech, komisariátech, stravovacích komisích, sněmovních výborech atd. hrají vedoucí úlohu zástupci našeho národa. Ale nenechte se opít vítězstvím! Buďte opatrní, protože nikdo jiný nás nemůže bránit než my sami.“

Bolševismus je také v rukou židovstva

Nejdůležitějším mužem státního aparátu je Lazar Mojsejevič Kaganovič, Stalinův zástupce v Radě lidových komisařů a zároveň lidový komisař pro dopravu. Jeho zástupce ve straně, Žid L. S. Mechlis, je vedoucím politické správy Sovětské armády a především místopředsedou Rady lidových komisařů a lidovým komisařem pro státní kontrolu. Židé jsou vedle Kaganoviče a Mechlise také následujícími lidovými komisaři nebo vedoucími důležitých úřadů: Semljačka (Salkind), R. S., zástupce předsedy Rady lidových komisařů; Dubelskij, S. S., lidový komisař pro lodní dopravu; Ginsburg, S. S., lidový komisař pro výstavbu;

Kaganovič, J. M. zástupce lidového komisaře pro zahraniční obchod; Suchovolskij, M. L., pro naftový průmysl; Kaplun, G. D., pro stavebnictví; Bejser, D. J., pro hutní průmysl; Besus, L. J., pro stavební materiály na Ukrajině; Weinstein, S. H., pro rybářský průmysl; Shapire, M. D., pro zásobování; Sejdin, J. L., pro spravedlnost; Mulstein, S. R., první náměstek lidového komisaře pro dřevozpracující průmysl; Zarapkin, 8. K., vedoucí 2. dálněvýchodního oddělení v zahraničním komisariátu.

Bolševismus je triumfem Judy

„My Židé jsme si mezitím vybojovali svobodu a vykonali velkou pomstu. Stálo za to trpět pogromy. Vláda, která nás pronásledovala, se beznadějně svíjí v prachu zapomnění. Tam, kde jsme kdysi byli ponižovanými a pronásledovanými, jsme dnes hrdými a bezohlednými pronásledovateli.“ (Citováno v knize „Now and for ever. A conversation with Mr. Israel Zangwill on the Jew and the Future“, with a pre- face by Mr. Zangwill, by Samuel Roth. New York. Robert M. McBride and Co. 1925.)

„Židé, kteří popírají, že mnozí Židé jsou komunisté, se sami staví do pozice pouhých tolerovaných občanů.

Potřebujeme rozšíření a posílení jednotné fronty proti fašismu. Pokud se při plné účasti na vytváření této jednotné fronty američtí Židé sami přihlásí ke komunistům - budiž.“ (Rabín James Waterman Wise, syn rabína Stephena S. Wise, v novinách „New Masses“ z 29. 10. 1935.)

Prastará rasová nenávist Židů vůči ostatním národům se promítá do hrůzných krvelačných činů bolševismu.

Rasová nenávist je hlavním židovským motivem

„Na židovské straně je antisemitismus, nenávist k Židům, vyvažován velkou nenávistí ke všemu nežidovskému; tak jako my Židé víme o každém nežidovi, že někde v koutku svého srdce je a musí být antisemitou, tak je každý Žid v hloubi svého srdce nenávistným odpůrcem všeho nežidovského... Stejně jako v nitru každého křesťana není slovo „Žid“ zcela neškodné, tak je pro každého Žida nežid „gój“, což není urážka, ale jasný, nechápavý rozlišovací znak... Nic ve mně není tak živé jako přesvědčení, že pokud něco spojuje všechny Židy světa, pak je to právě tato velká, vznešená nenávist... Věřím, že by se dalo dokázat, že v židovství existuje hnutí, které je věrným zrcadlovým obrazem antisemitismu, a věřím, že by se tento obraz stal dokonalejším než kterýkoli jiný. A to je to, co

nazývám velkou židovskou nenávistí... Jsme nazýváni nebezpečím pro němectví. Jistě jsme, stejně jako je němectví nebezpečím pro židovství. Ale chceme, aby po nás někdo chtěl, abychom spáchali sebevraždu? Nikdo nemůže otřást skutečností, že silné židovstvo je nebezpečím pro vše nežidovské. Všechny pokusy některých židovských kruhů dokázat opak je třeba označit za zbabělé a komické. A dvakrát tak pokrytecké, jako jsou zbabělé a komické! Zda máme moc, nebo ne, je jediná otázka, která nás zajímá, a proto se musíme snažit být a zůstat mocí.“ (Cheskel Zwi Klötzel, Das große Hassen, „Janus“ č. 2, 1912.)

„Ještě jste si ani neuvědomili skutečnou míru naší viny. Jsme útočníci. Jsme ničitelé. Jsme rozvraceči. Zmocnili jsme se vašeho přirozeného světa, vašich ideálů, vašeho osudu a udělali jsme v něm zmatek. Byli jsme konečnou příčinou nejen poslední války, ale téměř všech vašich válek. Byli jsme strůjci nejen ruské revoluce, ale všech velkých revolucí ve vašich dějinách. Vnesli jsme do vašeho osobního i veřejného života rozkol a zmatek. Děláme to i dnes. Nikdo nedokáže říci, jak dlouho to budeme dělat.“ (Marcus Eli Ravage „A real case against the Jews“, The Century Magazine, Leden 1928, č. 3. sv. 115.)

Židovstvo chce prostřednictvím bolševismu dosáhnout světovlády

Židovský sionistický vůdce Achad ha Am (vlastním jménem Ašer Günzberg) napsal ve své knize „Transvaluation of value“ (citováno v knize Leona de Poncina „Hinter den Kulissen der Revolution“, sv. 2, 8. 122-123): *„Tento národ bude vládnout všem ostatním... Tento Izrael, který je ve skutečnosti nejvyšším vzorem lidskosti mezi všemi ostatními národy... Izrael dá myšlence dobra charakter, který kdysi měla.*

Dobro je vlastnictvím nadčlověka či nadnároda, který má moc expandovat, zdokonalovat svůj život a stát se pánem světa bez ohledu na to, co to může stát velkou masu příslušníků národů nižšího řádu, bez ohledu na škody, které jim to může způsobit. Neboť pouze nadčlověk a nadnárod je rozkvětem či vrcholem celé lidské masy. Všechny ostatní národy jsou stvořeny jen proto, aby sloužily tomuto vyvolení, aby tvořily žebřík, bez něhož je výstup do vytoužené výše nemožný...“

Viník je odhalen

Říšský ministr Dr. Goebbels na konferenci strany práce NSDAP v roce 1937 prohlásil: *„Židovstvo, které je*

uznáváno a demaskováno jako hlavní nositel bolševické světové revoluce, je svou podstatou asociálním a parazitickým prvkem mezi kulturními národy. V bolševismu si vytvořilo vhodnou půdu, v níž může vzkvétat.

Evropa by však měla toto nebezpečí vidět a rozpoznat. Neunavíme se na něj poukazovat. Nebojácně ukažme prstem na Žida jako inspirátora, původce a příjemce této strašlivé katastrofy: Hle, to je nepřítel světa, ničitel civilizací, parazit mezi národy, syn chaosu, ztělesnění zla, kvas rozkladu, plastický démon rozkladu lidstva.“